

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ H. K.**, bývajúcej v K., **2/ J. K.**, bývajúceho v K., obaja zastúpení JUDr. Vojtechom Zuzákom, advokátom v Galante, Mierové námestie č. 4, proti žalovaným **1/ K. M.**, bývajúcej v G., **2/ M. C.**, bývajúcej v K., **3/ E. A.**, bývajúcej v Ž., **4/ L. K.**, bývajúceho v D., **5/ J. K.**, bývajúceho v A., všetci zastúpení JUDr. Petrom Mihaldom, advokátom v Bratislave, Gogoľova č. 18, 6/ medzičasom plnoletému **M. H.**, bývajúceho v S., **o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15 C 373/2007, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. apríla 2011 sp. zn. 9 CoD 54/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. apríla 2011 sp. zn. 9 CoD 54/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta v poradí druhým rozsudkom zo 6. apríla 2010 č.k. 15 C 373/2007-225 určil, že dôvody vydedenia uvedené v listine o vydedení spísanej vo forme notárskej zápisnice Notárskeho úradu JUDr. Otta Szabu N 366/00, Nz 365/00 zo 4. augusta 2000, ktorou porúčiteľ J. K. st. vydedil svojho syna J. K. ml. (ktorý medzičasom zomrel X. – pozn. dovolacieho súdu) ako aj jeho potomkov, nie sú dané a žalovaným 1/ až 5/ uložil spoločne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v sume 957,39 Eur. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dôvody vydedenia nie sú v listine o vydedení dostatočne konkretizované z hľadiska časového ani skutkového pokiaľ išlo o dôvody fyzického napadnutia, týrania, psychického terorizovania, neprejavovania skutočného záujmu a neposkytnutia potrebnej pomoci. Konkretizácia musí spočívať v popísaní foriem psychického a fyzického týrania s presným uvedením, kedy k týmto skutočnostiam došlo,

resp. v akom časovom období sa odohrali. Vykonaným dokazovaním sa nepodarilo dokázať kedy dochádzalo k týmto konaniam a absenciu konkretizácie nie je možné nahradiť dokazovaním. Pokiaľ išlo o posledný dôvod vydedenia, že poručiteľ musel spolu s manželkou opustiť rodinný dom a ísť bývať do domova dôchodcov, tento dôvod nepovažoval za preukázaný, pretože poručiteľ už v roku 1994 mal úmysel rodinný dom predať. Preukázanie príčinnej súvislosti medzi opustením domu a správaním sa právneho predchodcu žalobcov považoval súd za problematické, pretože z formulácie tohto dôvodu nevyplýva aké správanie, fyzické alebo verbálne útoky viedli poručiteľa k opusteniu domu. Uviedol, že ani posledný dôvod vydedenia nie je určitý, pričom tento nedostatok nie je možné nahradiť vykonaním dokazovania. Rozhodnutie o trovách odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom žalobcov v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 12. apríla 2011 sp. zn. 9 CoD 54/2010 na odvolanie žalovaných 1/ až 5/ rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol, žalobcom uložil povinnosť spoločne zaplatiť žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov konania v sume 4 884,59 Eur a žalovanému 6/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku poukázal na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie a uviedol, že záver súdu prvého stupňa, ako aj námietky žalobcov v súvislosti s nedostatočnou konkretizáciou dôvodov vydedenia nie sú dané v časti, v ktorej poručiteľ uviedol, že „kvôli nemu som musel spolu s manželkou K. K. opustiť dom, ktorý sme spolu postavili a išli sme bývať do podnájmu a následne potom do domova dôchodcov“. Uviedol, že obaja rodičia zhodne vyhodnotili najmä neprejavovanie opravdivého záujmu (druhý dôvod vydedenia – pozn. dovolacieho súdu), ktorý by ako ich potomok mal prejavovať u ich najstaršieho (vyded'ovaného – pozn. dovolacieho súdu) syna ako spôsobilý pre nededenie a preto ho ako jediného vydedili, pričom tento vzťah a záujem je prirodzený, vyplýva z rodinno-právnych väzieb a má byť opravdivý. Ak potomok o poručiteľa neprejavuje skutočný záujem, ktorý by ako potomok prejavovať mal, nejde o opravdivý záujem, pretože také správanie nezodpovedá riadnemu správaniu dieťaťa k rodičom ale ide o správanie prekračujúce zásady spoločenskej slušnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci išlo o takýto prípad. V súvislosti so správaním sa vydedeného syna poručiteľa, ktorý sa k nemu správal bez skutočného a úprimného záujmu, ktorý ako potomok mal prejavovať, poručiteľ v snahe vyhnúť sa takémuto správaniu, musel opustiť spolu s manželkou dom a útočisko našli v domove dôchodcov. Uviedol, že pokiaľ vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal, že táto časť listiny o vydedení nie je dostatočne odôvodnená časovou konkretizáciou, treba vychádzať z vôle poručiteľa a zväžiť, či ten, komu

bol tento prejav určený, mohol z jeho obsahu pochopiť takto prejavenu vôľu. Vyvodil, že poručiteľ dom s manželkou opustil v jedinom prípade, toto konanie sa viackrát neopakovalo keďže sa aj s manželkou presťahoval do domova dôchodcov, kde aj obaja zomreli. Uviedol, že medzi rodinou nebohého syna a jeho rodičmi neboli usporiadané vzťahy, práve preto sa v roku 1994 rozhodli dom predat', avšak nedošlo k dohode rodiny, predaj domu sa neuskutočnil a situácia v čase opustenia domu v roku 2000 bola úplne odlišná a z domu odišli nedobrovoľne. Uviedol, že z priestupkového spisu ORP-P-635/1999 vyplýva, že rodičia podali oznámenie o správaní proti občianskemu spolunažívaniu, pričom z tohto spisu vyplýva, že syn na nich vykrikoval prečo z poschodia tečie voda, že na nich skočí, nadával im, za čo mu bolo uložené pokarhanie. V rodine dochádzalo tiež k hádkam kvôli odberu pitnej vody a elektrickej energie a takéto správanie a útoky sú prejavom skutočného nezájmu syna o svojich rodičov, je dôkazom o tom, že trvalo o nich neprejavoval záujem, ktoré okolnosti primáli poručiťľa k opusteniu rodinného domu a preto pristúpil k vydedeniu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 O.s.p. a vznikom trov na súdnom poplatku a právnom zastúpení.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedli, že v listine o vydedení ako dôvod vydedenia je uvedené fyzické napadnutie, týranie a psychické terorizovanie, neprejavenie skutočného záujmu, neposkytnutie potrebnej pomoci a nutnosť opustenia rodinného domu, čo je prakticky citovanie zákonných dôvodov uvedených v § 469a Občianskeho zákonníka. Listina o vydedení však okrem všeobecných požiadaviek musí obsahovať aj materiálnu náležitosť, t.j. existenciu konkrétneho dôvodu vydedenia uvedeného v zákone. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 45/86, z ktorého vyplýva, že prejav o vydedení nemôže byť všeobecný a len hrubé konanie potomka nepostačuje ako dôvod vydedenia a podľa R 37/1996, materiálnou náležitosťou vydedenia je konkrétne uvedenie dôvodu vydedenia, bez ktorého je vydedenie neplatné. V predmetnej listine o vydedení nie je uvedený žiadny konkrétny prípad, súd nemal z čoho vychádzať a preto nemohol ani objektívne rozhodnúť o skutkovej otázke a posúdiť okolnosti konkrétneho prípadu tak, ako to majú na mysli uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Žalovaní 1/ až 5/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že tvrdenie žalobcov, že dôvody vydedenia nie sú dané je nedôvodné, pretože ako dôvod vydedenia porúčiteľ uviedol, že syn J. ho fyzicky napadol, týral, psychicky terorizoval, neprejavoval skutočný záujem, neposkytol potrebnú pomoc a musel opustiť rodinný dom, pričom aj odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že potomok neprejavoval o svojho rodiča skutočný záujem, taký aký by mal o svojho rodiča prejavovať, preto porúčiteľ pristúpil k vydedeniu.

Žalovaný 6/ vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami

uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdili a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolatelia namietali, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Napriek tomu, že dovolatelia odôvodnili dovolanie tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a nenamietali existenciu inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci je konanie postihnuté práve touto uvedenou vadou.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré oprel súd svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodní, jeho rozsudok tak zostáva nepreskúmateľný. V takom prípade ide o inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci krajský súd, ktorý konal o odvolaní žalovaných, na rozdiel od okresného súdu dospel k odlišnému právnemu záveru, preto rozsudok okresného súdu, ktorým žalobe vyhovel, zmenil tak, že žalobu zamietol, pričom však sa pri odôvodnení tohto svojho právného záveru obmedzil iba na konštatovanie, že k nemu dospel po doplnení dokazovania výsluchom účastníkov, oboznámením sa s listinou o vydedení a priestupkovým spisom, z čoho mal preukázané, že vydedený potomok neprejavoval o svojho rodiča skutočný záujem ako by v zmysle § 469a ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka mal prejavovať. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné sa dozvedieť, ktoré z vykonaných dôkazov mu slúžili ako podklad pre rozhodnutie. Odvolací súd sa aj snažil vysvetliť, akými úvahami sa pri hodnotení týchto dôkazov spravoval, výsledkom premietnutým v zdôvodnení jeho rozhodnutia je však len súbor indícií, ktoré by mali nasvedčovať správnosti prijatého právného záveru o nedôvodnosti žaloby bez toho, aby napadnuté rozhodnutie bolo náležitým spôsobom zdôvodnené právne.

Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že poručiteľ uviedol štyri dôvody, pre ktoré vydedil svojho potomka a to :

- 1/ fyzicky ma napadol, týral, psychicky terorizoval,
- 2/ neprejavuje o mňa skutočný záujem tak, ako by ako potomok mal prejavovať,
- 3/ v rozpore s dobrými mravmi mi neposkytol potrebnú pomoc,
- 4/ kvôli nemu som musel spolu s manželkou K. K. opustiť dom, ktorý sme spolu postavili a išli sme bývať do podnájmu, a následne potom do domova dôchodcov.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie. V tomto uznesení odvolací súd vyslovil, že námietky žalobcov v súvislosti s nedostatočnou konkretizáciou dôvodov vydedenia sú v danom prípade dôvodné, pretože v listine o vydedení nie je uvedené, kedy vydedený potomok poručiteľa fyzicky napadol, týral alebo psychicky terorizoval, prečo a akým spôsobom sa tak stalo (1). Rovnako aj neprejavenie skutočného záujmu o poručiteľa nie je nijako konkretizované (2) a preto tieto dôvody nie sú ani preskúmateľné. Taktiež v listine o vydedení nie je uvedené, akú pomoc poručiteľ s manželkou potrebovali, či o ňu svojho syna žiadali a či ju tento odmietol a z akého dôvodu (3). Tieto tri prvé dôvody vydedenia odvolací súd posúdil v zrušujúcom uznesení ako nekonkrétne tak z hľadiska skutkového, pričom im zároveň chýbala aj časová konkretizácia, teda dôvody nespôsobilé na platnosť vydedenia. Uviedol, že len posledný dôvod vydedenia – nutnosť opustiť dom a ísť bývať do domova dôchodcov (4) – je skutkovo konkretizovaný, avšak mu chýba časová konkretizácia a tento dôvod musí byť podraditeľný pod § 469a ods. 1 písm. a/, b/ Občianskeho zákonníka.

V napadnutom rozsudku odvolací súd pri riešení tejto otázky dospel k záveru, že vydedený potomok sa k poručiteľovi správal bez skutočného a úprimného záujmu a kvôli tomu musel poručiteľ opustiť aj so svojou manželkou rodinný dom. K tomuto záveru dospel na základe toho, že poručiteľ s manželkou sa síce už v roku 1994 pokúšal predat' rodinný dom práve pre správanie svojho syna (konkrétne neuvedené – pozn. dovolacieho súdu), avšak dom opustili v dôsledku sa jeho správania v roku 2000.

Z vykonaného dokazovania, najmä však z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nie je možné zistiť, čo malo byť potom skutočným dôvodom vydedenia, v čom konkrétne neprejavoval vydedený potomok opravdivý záujem, ktorý by mal prejavovať o poručiteľa a či platnosť listiny o vydedení bolo potrebné vidieť v tom, že syn poručiteľa neprejavoval o neho opravdivý záujem (druhý dôvod uvedený v listine o vydedení, ktorý však v predchádzajúcom uznesení odvolací súd považoval za nepreskúmateľný pre nekonkrétnosť a preto ho ako nespôsobilý dôvod vydedenia vylúčil) alebo nutnosť opustenia rodinného domu (4).

Vydedenie ako jednostranný právny úkon poručiteľa musí spĺňať určité materiálne a formálne náležitosti. Materiálnou náležitosťou vydedenia je okrem všeobecných

požiadaviek pre platnosť právneho úkonu, existencia konkrétneho dôvodu vydedenia uvedeného v zákone. Rozširovanie týchto dôvodov nie je prípustné.

Nie je možné súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že posledná časť dôvodov vydedenia (4) bola dostatočne konkretizovaná skutkovými okolnosťami, keď syn J. K. mal nepochybne vedieť čo mu porúčiteľ kladie za vinu, z akého dôvodu a z akých konkrétnych skutočností k jeho vydedeniu pristúpil. Dovolací súd poznamenáva, že dôvod vydedenia musí byť pod sankciou neplatnosti právneho úkonu konkretizovaný tak, aby bol zrozumiteľný nielen dotknutému subjektu, ale aj subjektu nezúčastnenému (por. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že skutky pre ktoré malo dôjsť teraz už podľa názoru odvolacieho súdu dôvodne k vydedeniu porúčiteľovho syna a jeho potomkov, neboli navyše v konaní bezpečne preukázané. Pokiaľ totiž dovolací súd dôvodnosť vydedenia odôvodnil poukazom na priestupkový spis OOPZ Galanta č. PZ-ORP-P-635/1999, z ktorého má vyplývať, že syn J. mal na rodičov vykrikovať že na nich skočí, vulgárne nadávať, v tomto konaní mu bolo uložené pokarhanie, čo nasvedčuje hrubému konaniu, čo však nie je dôvod postačujúci na vydedenie (por. R 45/86). Rovnako nemožno považovať za dostatočne presvedčivé odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ak dôvodom takého postupu mali byť hádky týkajúce sa platenia odberu elektrickej energie a pitnej vody, pretože zo spisu jednoznačne nevyplýva, kedy a prečo k týmto hádkam dochádzalo a akej intenzity boli. Pokiaľ dovolací súd odôvodňoval dôvodnosť vydedenia aj z toho, že K. K. bola synom napadnutá nožom, z obsahu spisu nateraz vyplýva iba to, že táto skutočnosť bola oznámená manželkou porúčiteľa pri ošetrovaní v nemocnici, pričom túto skutočnosť žalobkyňa v konaní poprela a uviedla, že polícia pri šetrovaní veci na údajnom mieste činu stopy krvi nenašla. Z obsahu spisu nevyplýva, že by sa súd touto skutočnosťou bližšie zaoberal, najmä, či v správnom alebo trestnom konaní bol porúčiteľov syn potrestaný za takýto útok. V odôvodnení rozsudku však považoval dovolací súd všetky vyššie incidenty za preukázané a bral ich za základ svojho rozhodnutia. Dovolací súd pritom považuje za potrebné zdôrazniť, že takéto tvrdené správanie označil dovolací súd za „neprejavenie opravdivého záujmu potomka o svojho rodiča“, pričom v predchádzajúcom uznesení tento dôvod vydedenia (2) vylúčil ako nekonkrétny, teda nespôsobilý založiť platnosť listiny o vydedení, keďže tento nedostatok nie je možné nahradiť vykonaním dokazovania.

Celkom nepreskúmateľné sú úvahy odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa okolností pôvodného úmyslu poručiteľa a jeho manželky predať rodinný dom v roku 1994 a ich odchodu z neho v roku 2000, najmä v čom boli tieto okolnosti neporovnateľné, pričom odvolací súd svoje rozhodnutie založil práve na tomto poslednom dôvode vydedenia – opustení rodinného domu, aj keď z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva skôr záver, že dôvodom vydedenia malo byť neprejavovanie opravdivého záujmu o poručiteľa, t.j. dôvodu už skôr označenému za nekonkrétny.

Z obsahu spisu však nevyplýva ani to, že by odvolací súd venoval akúkoľvek pozornosť zdravotnému stavu syna poručiteľa a to napriek tomu, že žalobkyňa popierala skutky a správanie ktoré mali byť dôvodom vydedenia jej manžela, a to práve s poukazom na jeho dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav. Napriek tomu, že zdravotná dokumentácia J. K. ml. sa nachádza v spise (na rozdiel od zdravotnej dokumentácie poručiteľa), z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa odvolací súd s jeho zdravotným stavom nejakým spôsobom vysporiadal. Pritom táto skutočnosť mohla mať dôležitý význam pre rozhodnutie vo veci samej, pretože ak mal J. K. ml. vážne zdravotné problémy (ktorým napokon X. aj podľahol), bolo treba aj jeho prípadné, nie vždy vhodné správanie posudzovať aj z tejto stránky, čo sa však nestalo. Rovnako sa však odvolací súd ani nepokúsil zistiť správanie sa poručiteľa k svojmu potomkovi, t.j. či vzhľadom na všetky uvedené okolnosti bolo adekvátne, príp. či jeho správanie nemalo základ tiež v iných okolnostiach.

Rozsudok odvolacieho súdu sa tak nielen pre nedostatok právnych dôvodov ale aj pre nedostatok skutkových zistení stal preskúmateľným, v dôsledku čoho konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd aj o náhrade trov konania vrátane trov dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júla 2012

**JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová